

„TIMOTHEÛS” IN DE GEVANGENIS

IK WAS IN DE GEVANGENIS, EN GIJ ZIJT tot Mij gekomen.”

Dat is een woord van onzen Heiland, waaraan wel eens te weinig aandacht geschonken wordt.

We weten allen, waar deze wondere woorden staan opgeteekend. Aan het einde van de „profetische rede,” die Mattheüs ons in hfdst. 24 en 25 van zijn Evangelie heeft te boek gesteld.

Jezus toont Zijn discipelen in duidelijke schildering het laatste gericht, „wanneer de Zoon des menschen komen zal in Zijne heerlijkheid” en zitten zal „op den troon Zijner heerlijkheid.”

Dan zullen al de volken voor Hem vergaderd worden.

En dan zal Hij ze scheiden, „gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt.”

Aan Zijn linkerhand zullen staan de bokken.

Maar aan Zijn rechterhand, op de plaats der eere, zullen staan de schapen.

En eerst zal de Koning op Zijn troon hèn toespreken als de gezegenden Zijns Vaders!

Hun leven wordt voor Zijn blik ontroid, en zie, Hij zegt het hun: Hèm hebben ze te eten gegeven — Hèm hebben ze te drinken gegeven — Hèm hebben ze als vreemdeling geherbergd — Hèm hebben ze gekleed — Hèm bezocht in krankheid. En ten slotte ook: Hèm hebben ze opgezocht in de gevangenis.

Ze wisten het niet, toen ze Zijn armen en ellendigen spijsden en laafden, herbergden en kleedden, in ziekte bezochten, en opzochten in de gevangenis, dat al dat liefdewerk eigenlijk aan Jezus Zelf gedaan was.

En daarom verwonderen ze zich, en vragen hoe dat mogelijk is geweest. . . .

Ze zien Jezus op den troon der heerlijkheid. Ze zien den Koning in Zijn schoonheid. Is Hij, *Hij* arm, ellendig, hongerig en krank geweest? Is Hij, *Hij* in de gevangenis geweest?

Hoe kán dat?

En dan openbaart Jezus hun dit heerlijk geheimenis: „Voorwaar zeg Ik u: Voor zooveel gij dit een van *Mijne minste broeders* gedaan hebt, zoo hebt gij dat *Mij* gedaan.”

En dus ook: Als ge een van *Mijn minste broeders* in de gevangenis hebt opgezocht, zoo hebt ge dat *Mij* gedaan. . . .

Een van Jezus' „minste broeders” zit zes jaren in de gevangenis.

Ik noem geen naam en ik noem geen plaats.

Dat alles moet geheim blijven.

Maar wat gewéten mag worden, is zóó heerlijk, dat 't mij een voorrecht is, er u iets van te mogen vertellen.

In dezelfde plaats, waar de gevangenis staat, woont een predikant, die geen Nederlander is.

Hij heeft een bijzondere gave van God ontvangen, om over geestelijke dingen te spreken met menschen, die Hem niet kennen en den Heiland niet liefhebben. Voor meer dan één zondaar, die verloren leek, is hij in Gods hand 't middel geweest, hem tot het kruis van Christus te brengen, om vrede door Zijn bloed te vinden.

Zoo bezoekt hij ook veroordeelden in de gevangenis.

En hij kwam bij een groot zondaar, die een van Jezus' „minste broeders” was, maar daar niets van af-

wist. Er was in zijn gevangenis-cel niets anders dan de zwarte schuld en de donkerheid der straf.

En toen heeft de predikant ook dezen schuldige bij de hand mogen nemen om hem te leiden daar waar alleen zijn schuld verzoend, en zijn leven vernieuwd kon worden.

In de diepste duisternis is hem 't Licht der lichten opgegaan.

Hij heeft in de gevangenis den Heiland gevonden, en weet nu, dat hij Jezus vond, omdat Jezus hem éérs zocht.

En nu is de sombere gevangenis-cel geworden een oord van vreugde en vrede. Er wordt nu gebeden en gedankt. Er wordt nu gejuicht, om al dat onuitsprekelijk heerlijke, dat een arm, schuldig zondaarshart in Jezus Christus gevonden heeft. En de gevangene leest en herleest den Bijbel, vindt er altijd nieuwe gedachten in. . . .

Deze nu overgelukkige gevangenis-bewoner, is ook eens in aanraking gekomen met „Timotheüs.” Ten minste telkens vroeg hij den predikant: „Zend mij toch Timotheüs.”

Maar de predikant, die geen Nederlander was, begreep die vraag niet. Dacht, dat de gevangene met iemand spreken wou, die Timotheüs heette.

Maar eindelijk begreep de predikant de herhaalde vraag. De gevangene wilde een Nederlandsch blad lezen, dat „Timotheüs” heet.

Maar hoe er aan te komen?

Terwijl hij met die vraag rondliep, kwam hij in aanraking met een Nederlandsche Christin. En hij bracht haar de vraag van den gevangene over.

Zij kende „Timotheüs” heel goed, en wist van een gezin, waar het blad gelezen werd en niet bewaard.

Fluks greep zij de pen, om te vragen, of het blad na lezing aan den gevangene zou mogen gestuurd worden.

Graag! zeiden de Timotheüs-lezers.

En sinds krijgt de gevangene geregeld zijn begerden „Timotheüs.”

Hoe hij 't vindt?

Zie, dát mag ik u mededeelen. En daarom juist schreef ik dit artikel.

Voor mij liggen eenige brieven, die hij 't vorig jaar en dit jaar uit de gevangenis schreef.

„Gevangenis”-brieven op „gevangenis”-papier. Ontroerend om te zien. *)

Ontroerend ook om te lezen.

„Ik was in de gevangenis en gij zijt tot mij gekomen.” De brieveschrijver is niet meer alleen in zijn cel. Jezus is bij hem. Is het wonder, dat hij lofzangen en dankbeden schrijft?

En ook schrijft hij over „Timotheüs.”

„Ik ben overgelukkig, „Timotheüs” te ontvangen; ik snakke reeds zóólang naar dit blad, het verjaagt me menig droef uur, het leert me zóóveel, en het sterkt mijn moed. Nogmaals van ganser harte dank.”

*) Juist dezer dagen ontvingen wij ook een brief uit een gevangenis in ons land, waarin een gevangene ons schrijft, hoe hij getroost en bemoedigd is door het lezen van Timotheüs. Het is iemand, die vertelt, hoe hij bijna de geheele wereld is rond geweest en tijdelijk heeft moeten vertoeven in gevangnissen, gestichten, te veel om op te noemen, en nu terecht moet staan, wegens poging tot doodslag. In dezen brief spreekt hij het uit, hoe hij heeft leeren inzien, dat hij een groot zondaar voor God en menschen is, maar ook, dat hij weet, dat God hem liefheeft en redden wil.

Heerlijk te vernemen, dat ons Blad zooveel zegen brengt, ook bij hen, die op andere wijze moeilijk te bereiken zijn. Redactie